

Волонтер Майк Вілсон: Син мені сказав – приїхати в Україну під час війни було найкрутішим, що я колись робив

УКРАЇНА, СУБОТА 27 ЛИПНЯ 2024 08:00

UA EN RU

Фото: Волонтер Майк Вілсон (Віталій Носач/РБК-Україна)

АВТОР: [КАТЕРИНА ГОНЧАРОВА](#)

Про навчання українських військових, переїзд в Україну, відносини з родиною в США та важливість підтримки України заходом під час повномасштабної війни – у розмові з РБК-Україна.

Американець Майк Вілсон, батько п'яти синів, вже багато років допомагає українським військовим і ветеранам. Раніше приїздив в Україну час від часу, але після повномасштабного вторгнення РФ Україна стала його другим домом.

Ще у 2015-му Вілсон тренував українських військових – навчав їх стрільбі, яку сам колись опанував у морській піхоті США. Зараз веде розмовний клуб англійської мови у благодійному фонді "Після Служби" і планує відкрити "Київський вестерн салунн" – місце зустрічей людей зі спільними інтересами.

[РБК-Україна](#) поспілкувалося з Майком Вілсоном про його життя в Україні, навчання військових та про те, що потрібно нашій країні для перемоги у війні.

Далі – пряма мова співрозмовника.

Про навчання українських військових та дзвінок з ЦРУ

Вперше я побував в Україні у 2012 році, ще до початку Революції Гідності на Майдані. Пізніше, невдовзі після початку війни на Донбасі, приїхав в Україну знову. Як колишній морський піхотинець, дуже хотів бути корисним і відчував, що зможу тренувати українських військових.

На перших порах допомогли знайомі. Мене звели з військовими, які на той момент базувалися у Миколаєві. Я приїхав туди, привіз зі США мішені. Мені дали на навчання хлопців, які теж були з морської піхоти, і ми на цьому фоні відразу знайшли спільну мову. На перших заняттях у мене буквально стискалося серце: бачив, що бойовий досвід у них є, але деякі просто не вміли стріляти. Хоча це базові навички. Вони тоді тільки що вийшли з АТО, але їх довелося вчити фактично заново.

Тоді я приніс їм вже більші мішені, під розмір людини. Це були мішені з "бичачим оком" (bull eye) – окресленим центром посередині, вони краще підходили для навчання. Ставив їх на відстані 200 та 300 метрів.

З відстані в сотню метрів вони вже добре вміли стріляти, але цього було недостатньо, адже більшість пострілів на фронті робляться із більш далекої відстані. Я проводив для них навчання за типовою програмою Корпусу морської піхоти Сполучених Штатів, де якраз і вчили влучній стрільбі.

Фото: Майк Вілсон час від часу приїздив в Україну раніше, а потім вирішив залишитися тут жити (Віталій Носач/РБК-Україна)

Також важливо було опанувати таку річ як вогневий контроль. Коли вас накриває ворожий вогонь, важливо правильно реагувати: не сидіти й молитися, що вас омине куля, а влучно випустити, скажімо, 6 магазинів зі 180 патронами так, щоб вразити противника.

Наступним кроком розробив програму, за якою могли б навчатися військові й надалі. Склав навчальний план. Щоб кожен, хто виходив з курсу, знав всі основи поводження зі зброєю і тактику ефективного ведення бою. Важливо було навчити тих, хто потім би тренував інших і поширював ці знання та навички серед інших військових.

Я провів курс і знову повернувся до Штатів. Там на мене вийшли співробітники ЦРУ. Зателефонували, і я запитав, звідки у них мій номер. Бо номер був новий, ще не зареєстрований. Відповіли: "ну, у нас свої шляхи". Посміялися. Після цієї розмови я сам подзвонив у спецслужби і спитав, чи це була не розіграш, і чи справді взагалі мені телефонувала реальна людина. Бо, знаєте, не щодня вам телефонують із ЦРУ.

Насправді розмова була доволі буденною. Вони розпитували, хотіли переконатися, що я нічого не порушував. Не воював, наприклад. Я зараз цивільний, і маю повне право бути волонтером, можу тренувати людей. До того ж я був на боці добра – на боці України. Якби я раптом вирішив поїхати в Росію і тренувати їх військових, то мене б точно вже давно заарештували.

Про синів, розлучення і переїзд в Україну

У мене п'ятеро синів, всі вони вже давно виростили, кожен з них зробив гарну кар'єру. Хтось пішов у бізнес, хтось став військовим, хтось займається спортом. Я ними дуже пишаюся, як і вони мною.

Багато років тому я розлучився, і коли ми з дружиною прийняли рішення розійтися, всі сини залишилися жити зі мною. Хоча дружина й пішла від нас, ми з нею далі по життю ніколи не були ворогами. Я не допускав, щоб діти якось негативно до неї ставилися. І намагався зробити так, щоб сини любили й однаково поважали і маму, і батька.

Всі сини вирішили залишитися жити зі мною, це було їхнє свідоме рішення. І, знаєте, ніхто з нас про це не пожалкував. У нас вдома завжди було гамірно. Ми були великою, дружною сім'єю. Ми разом вчилися чомусь новому, разом розважалися, пізнавали світ. Жили таким собі "чоловічим колективом", і всім так було комфортно.

Фото: Майк Вілсон веде розмовний клуб англійської мови для ветеранів Збройних Сил і розвиває в Києві кілька інших проектів (facebook.com/MikeWilson)

Коли сини вирости і роз'їхалися, в якийсь момент я подумав: "О, нарешті тепер я вільний і можу робити все, що хочу". Але через секунду була вже інша думка: "Стоп, а що я хочу робити?". Відповіді на це питання я не знав. І ось тоді прийшло розуміння того, що будинок став порожнім. Раніше було гамірно, весь час вдома хтось розмовляв, сміявся. Але прийшло відчуття порожнечі, і мені знадобилося три роки, щоб до цього звикнути.

Перші роки після того, як сини виїхали, були для мене непростим періодом. Хоча я завжди по життю був соціальною людиною: спілкувався, маю багато друзів і знайомих. Спілкування мені загалом вистачало, але коли будинок пустий – це щось інше. Я хотів, щоб мої сини були поруч, і все одно певний час почувався самотнім.

В таких ситуаціях рятує, якщо займаєшся улюбленою справою, яка дає сили. І дає розуміння власної користі, що ти живеш не даремно, а комусь допомагаєш. Я вирішив і далі сконцентруватися на тому, щоб допомагати Україні.

Після навчань українських військових, у США я продовжив спілкуватися з тими, хто так чи інакше займається різними питаннями по Україні. Це були мої однодумці, і всі ми сходилися в тому, що треба акумулювати сили для допомоги, особливо поки країна у війні. Хтось возив в Україну ліки, хтось займався різними іншими гуманітарними питаннями.

Ми продовжили спілкування, і з часом я повернувся в Україну знову, вирішив не їздити туди й назад, а залишитися жити тут. Сини сприйняли моє рішення з повагою і з розумінням. Мій молодший син – теж морський піхотинець, як і я. Син мені сказав: приїхати в Україну під час війни – це найкрутіше, що я колись робив.

Спілкування – головне. Про соціальні ініціативи в Україні

Я зараз веду в Україні кілька проектів, в тому числі для ветеранів. Один з них – розмовний клуб англійської мови у благодійному фонді "Після Служби". Це потенційно допомагає молодим хлопцям, які повертаються з війни, знайти непогану роботу. Але головне – це психологічно допомагає краще повертатися до цивільного життя. Вони не закриваються у собі, спілкуються з однодумцями.

Другий мій проект народився з розуміння того, що українська культура – надзвичайно багата, але вона зазнала величезного впливу СРСР. Це позначилося й на тому, як люди в Україні спілкуються.

Фото: Також волонтер організує танцювальні флешмоби в Києві ([facebook.com/Kyiv's Western Saloon](https://www.facebook.com/Kyiv's%20Western%20Saloon))

Помітив, що старші за віком люди мало комунікують навіть на рівні своєї родини. Особливо ті, хто одружився до розпаду Союзу. Спостерігаю за людьми і бачу, що вони разом рідко кудись ходять, проводять мало часу спільно. Для них шлюб – скоріше як договір, розділення обов'язків: хтось заробляє гроші, другий займається побутом. Але діалогу між ними – мінімум. І навіть особисто мені певний час було важко знайти людей в Україні, з якими спілкуватися легко і невимушено. З якими легко стати другом.

Тому, щоб трохи об'єднати людей, я придумав в Україні ще одну ініціативу – "Kyiv's Western Saloon", це також буде ресторан і розважальний музичний центр. Хочу зробити його таким собі клубом цікавих людей, брати туди на роботу ветеранів.

Разом з командою ми збираємо кошти на відкриття такого приміщення шляхом краудфандингу. Можна придбати членство в клубі навіть за 1 долар або за 40 гривень. Насправді справа тут зовсім не в грошах: ті, хто купив членство всього за 1 долар – це будуть наші найцінніші люди. Головне – формувати навколо себе спільноту, і ось це спілкування і налагодження контактів – найважливіше.

Ми також з друзями збираємося по вихідних у відомих локаціях Києва – на Золотих Воротах, на Подолі, на скляному мосту, і прямо на вулиці вчимо всіх бажаючих танцювати. Таким чином привертаємо увагу до проекту. Ідея таких спільнот може дати розуміння того, що гарні ідеї спрацьовують, якщо ви працюєте в команді. В Європі та США серед людей дуже популярно бути членом різних клубів за інтересами, об'єднуватися в спільноти. Люди можуть разом вирішувати різні нагальні питання і добиватися змін.

Відчуваю, що українцям під час війни важливо об'єднуватись у якійсь спільній меті. Це не обов'язково має бути щось велике і масштабне. Навіть звичайні знайомства, які на перший погляд не мають сенсу, потенційно можуть допомагати в перспективі.

Наприклад, недавно мені треба було вирішити питання з підготовкою відео для наших соцмереж. Я не знаю української, то як я шукатиму людей, які цим займаються? Допомогло те, що я знав людей, які можуть пошукати і тим самим допомогти. Так і з усім іншим: широке коло спілкування і те, що ми називаємо соціальним капіталом, допоможе українцям вирішувати спільні задачі і досягати успіху.

Фото: Відчуваю, що українцям під час війни важливо об'єднуватись у спільній меті, – Майк Вілсон (Віталій Носач/РБК-Україна)

Які зміни відбулися в українській армії за роки війни

В українській армії за ці роки відбулося багато позитивних змін. Але я переконаний, що їх могло бути більше. Війна почалася 10 років тому, і до гострої фази вторгнення РФ було немало часу, щоб наростити потужності, власне виробництво зброї, організувати регулярне поповнення боєприпасів.

Для перемоги у війні, окрім потужного захисту фронту, має бути єдність. Як в суспільстві, так і в армії. Рядові військові повинні відчувати, що командування їх підтримує. Якщо у них між собою буде згуртованість і координація, ми підвищимо шанси на те, щоб відкинути Росію з територій, які вона окупувала.

На жаль, в українській армії все ще служить якась кількість командирів з "радянським" мисленням. Які думають, що вони все знають краще, тому більше нікого не слухають. Вважаю, що чим більше молодих буде в командуванні, тим краще. На зміну тим, в чиїх голові ще живе СРСР, мають прийти ті, хто Радянського Союзу просто не застав. Або на кого він не встиг якимось чином вплинути.

Важливо також розвивати й економіку безпосередньо в Україні, яка б поступово ставала менш залежною від зовнішньої допомоги. Це не має бути тільки гуманітарна допомога, бо гроші мають працювати всередині країни. А для цього важливо, щоб самі українці відкривали бізнес і розвивали його.

Мають бути різноманітні стимули і податкові пільги для компаній, які б розвивалися у себе вдома і створювали робочі місця. Свого часу так було у США, коли там запровадили економічні стимули для тих компаній, які виходили на китайський ринок. Вони побачили, що у своїй рідній країні працювати вигідніше, і частина бізнесу повернулася. Так це мало б працювати: має реально працювати покарання для порушників, і ефективні стимули для тих, хто хоче розвивати і створювати якісні продукти та проекти.

Про допомогу заходу і постачання зброї Україні

Дуже обурює, коли хтось на міжнародному рівні виступає проти підтримки України. Кажуть про дальність ракет, що не можна вражати військові цілі на території Російської Федерації. Але ж це як вийти на боксерський ринг і просто стояти. Ось ви на боксерському рингу, але ви просто закриваєтеся від ударів, не атакуєте. Просто дозволяйте опоненту продовжувати вас бити. Коли вдається ухилитись від удару, а коли – ні. Чи переможете ви таким чином? Звісно, ні. Виграти можна не захищаючись, а атакуючи.

Фото: В демократичних країнах важливість зброї для України мають і так розуміти самі, – Майк Вілсон (Віталій Носач/РБК-Україна)

Росія продовжує наступ, а потім світ каже: "Ой, не робіть цього, вам цього не дозволено". Можливо, Україна сама вирішуватме, як вести війну? Україна ніколи ні на кого не нападала: в Україну вторгнувся ворог і країна захищається.

Президент України має виходити й просити зброю. Але в демократичних країнах важливість зброї для України мають і так розуміти самі. Натомість через рішення деяких країн у українських військових певним чином зв'язані руки. Прикро, але багато країн просто кажуть: "Війна – це не в нас, це далеко", "Добре, якусь підтримку ми надамо, але не всю".

Мені розповідали військові, що частина танків, які надходять Україні з-за кордону, можуть вже мати якісь поломки, і їх доводиться ремонтувати. Щоб зробити працюючим один танк, іноді треба ще два танки. Просто тому, що з них треба взяти необхідні деталі. Таке враження, що деякі країни хочуть позбутися своєї застарілої техніки. І думають: чому б не відправити все це в Україну?

Гадаю, Україні у війні могла б допомогти американська морська піхота. На жаль, ніхто її сюди не надсилає. І невідомо, чи станеться це колись. З одного боку, США нарощують присутність в Європі. Це означає, що ми стаємо ближче до України фізично. Однак я все одно дуже сумніваюся, що Штати колись візьмуть безпосередню участь у війні, відправивши сюди регулярні війська.

Гадаю, після виборів президента у США восени цього року мають бути зміни на війні в Україні. Втім, президент – це лише одна з гілок влади. Є законодавці, є виконавці законів. Є судова влада. І головне завдання – щоб підтримка України не завершувалася.

--	--	--	--	--

Читайте РБК-Україна в Google News

Сполучені Штати Америки

Війна Росії проти України

Волонтер